

Rakkaani Villiruusu

Anneli Salonen

Rakkaani Villiruusu

Anneli Salonen

Rakkaani Villiruusu

SAGA Egmont

Rakkaani Villiruusu

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1993, 2020 Anneli Salonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241431

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

1.

– Minä haluaisin suojelusenkelin, mies sanoi.

– Sellaisen ruskeahiuksisen ja suurisilmäisen. Sellaisen, jolla on taivaansininen mekko yllään ja kaikki paikat kohdallaan. Mies teki käsillään kuvaavan eleen.

Tiia tunsi kiukukseen punastuvansa. Hänen silmänsä mittailivat miestä, joka nojaili tiskiін huolimattomasti ja katseli häntä odottavan näköisenä. Miehellä oli yllään likaiset ja rispaantuneet farkut, viileähköstä toukokuisesta säästä huolimatta miehen paita oli napittamatta miltei vyötäröön, hihat oli kääräistyt kyynärpäihin ja jättivät näkyville karvaiset ja rasvantahraiset käsivarret. Miehen tummat hiukset kihartuivat sotkuisasti ja hänen jätkämäistä ulkonäköään tehosti ajelemaaton musta parransänki. Se sopii sille, Tiia tahtomattaan totesi ja ihmetteli itsekseen: Tuo mies ei ainakaan asiakas ole.

Mies ilmeisesti oli pannut merkille hänen tutkailunsa, sillä hänen kasvoillaan oli huvittunut ilme ja hänen likaiset sormensa naputtelivat myyntipöydän kirkkaana kiiltelevää lasitasoa.

Takuulla siihen jää pikeä ja rasvaa, Tiia harmitteli mielessään. – No? mies sanoi.

– Suojelusenkelin? Tiia kertasi ja yritti hymyillä asiakasystävällisesti. Samanaikaisesti hänessä kilahtelivat varoituskellot ja hänen kätensä haparoi tiskin alla sumutinpurkkia, joka sisälsi punaista maalia. Se oli hänen itsepuolustusaseensa. Tästä saat, jos ryöstämään rupeat, Tiia suunnitteli pelokkaasti mutta päättäväisesti.

Mies meni näyteikkunan luo.

– Tämä täältä näyteikkunasta, hän sanoi, pyyhki kättään housuihinsa ja otti ikkunasta keramiikkaenkelin.

Tiia henkäisi helpotuksesta.

– Se on kaunis, mies sanoi ja käänteli pystiä. – Löytyykö tästä tekijän nimeä? – Kati-91. Tekijäkö?

– Minä otan tämän, mutta minä haluan, että siihen kirjoitetaan kullanvärisin kirjaimin ”Minnan suojelusenkeli”. Tuonne mekon helmaan. Käykö se?

– Kyllä se käy. Siihen tarvitaan uusi poltto, joten tänään sitä ei enää saa. Ylihuomenna sen voisi hakea. Siis torstaina.

– Se sopii. Minnan juhlapäivä on vasta sunnuntaina.

Mies viivytteli lähtöään, hän katseli ympärilleen ja vihelteli hiljalleen hampaittensa lomasta. Tarkastelunsa päätteeksi hän sanoi: – Vasta nyt havaitsin tämän putiikin olemassaolon, vaikka olen kulkenut tätä katua usein. Sitten hän kohautti olkapäitään, viittasi vaatteisiinsa ja naurahti. – Tein korjaushommeita ja siksi olen työni näköinen. Olin menossa hakemaan varaosia ja kuinka ollakaan! Tästä ohi viuhtoessani silmäni osuivat näyteikkunaasi ja tuohon enkeliin. Siitä sain hyvän lahjaidean.

Ovella mies vielä katsahti myyntipöydällä olevaan enkeliin.

– Se on hyvä. Vaikkakin enkeliksi hieman maallisen näköinen. Mutta minä pidän maallisista enkeleistä, hän hymyili valkoisilla hampaillaan, paineli ovesta ulos ja jätti putiikin hajuveden ja yrttien tuoksuiseen ilmaan leijaillemaan öljyn ja raudan äimeän hajun.

Tiia otti enkelin käteensä ja katseli sitä. ”Maallisen näköinen.” Höh! hän sitten puuskahti. Itse olet maallinen, haisitkin kuin jäteöljytynnyri. Mutta komea mies oli, se hänen oli myönnettävä. Komea! Kaikessa jatkamaisyydessäänkin.

Illalla Tiia istui Villiruusun piharakennuksen askarteluhuoneessa ja piirteli kultavärillä enkelipystin helmaan tekstiä ”Minnan suojelusenkeli”. Hänen ajatuksensa askartelivat miehessä, joka oli ostanut enkelin. Ja kuka oli Minna, joka tulisi enkelin saamaan? Vaimo vai tyttöystävä? Mies oli sen näköinen uros, että hänen ympärillään pyöri varmaan liuta naisia. Tiiakin oli kokenut miehen jotenkin ärsyttävästi kiinnostavana. Kaikkea sinä pohdit, hän hymähti ajatuksilleen, otti pystin ja pani sen polttoon. Se oli hänen putiikkinsa viimeinen keramiikkaenkeli ja hän päätti soittaa Katille ja maanitella tämän Villiruusuun joksikin aikaa. Ei hän Katia tänne halunnut ainoastaan keramiikan tekoon, vaan hän oli aidosti huolissaan ainoasta sisarestaan, jonka tiesi olevan yksinäinen ja onneton. He olivat, Ruusa ja hän, ehdotelleet useasti, että Kati jättäisi Helsingin ja muuttaisi asumaan tänne Villiruusuun. Täällä olisi tilaa kolmellekin naiselle sekä asumiseen että työntekoon.

Ruusa oli heidän isoäitinsä ja Villiruusu oli Ruusan talo. Ruusan mies, heidän isoisänsä, oli ollut rakennusmestari ja hän oli rakentanut tämän talon ennen talvisotaa tänne kaupungin laitamille, viereisen maatilán maista ostetulle tontille. Talo sijaitsi

kauniilla paikalla harjun kupeella, tienoolla, joka kasvoi lehtometsää ja ylhäällä harjulla männikköä. Villiruusu-nimen talolle oli antanut isoäiti, Rosa Kristina, sillä tontilla oli kasvanut runsaasti villiruusuupensaita, tarkemmin sanottuna metsäruusuja, joista hyvässä hoidossa oli tullut piha-alueen laitamien kaunistus ja jotka kukkivat kesäisin tuoksuvin kukin.

Oikeastaan isoäiti oli ensin aikonut panna talolle nimeksi ”Villa Rosa”, mutta sitten hän oli miettinyt asiaa tarkemmin ja tullut siihen tulokseen, että Villa-sana yhdistetään ties mihin villaan ja koko hieno nimi tulisi naurunalaiseksi, joten talo kastettiin Villiruusuksi.

Ja isoäiti Rosasta, hieman erikoisesta persoonasta, tuli Ruusa. Kun ensimmäinen pojantytär Kati oli syntynyt, hän oli tehnyt pojalleen ja miniälleen selväksi, että häntä ei sitten mummutella vaan hän on pojanlapsillekin Rosa. No, nimi oli sitten aikoinaan muuttunut pikkuisten suussa Ruusaksi ja Ruusana isoäiti oli pysynyt näihin päiviin saakka.

Isoisä oli kaatunut talvisodassa ja ainoa lapsi, Kalevi, Katin ja Tiian isä, oli ollut silloin 4-vuotias. Ruusa oli surrut miestänsä lohduttomasti ja pitkään, mutta ryhdistäytynyt lopulta, perustanut putiikin kaupunkiin, hankkinut pakettiauton, myymäläänsä apulaisen ja itse kulkenut kesäisin, poika mukanaan, myymässä tavaroitaan markkinoilla ja toreilla ympäri Suomea. Ruusa oli ollut silloin komea nainen, kosijoista ei olisi ollut puutetta, mutta ei Ruusa ketään ollut rinnalleen huolinut. Tosin nyt, eläkepäivinänsä, Ruusa oli löytänyt ikäihmisten yliopistosta itselleen ihailijan, suoraryhtisen ja miellyttävän Kaarlons. Kaarlolla oli Ruusaan suotuista vaikutus, hän oli silminnähävästi rauhoittunut, jättänyt turhat hössötykset ja ruvennut huolehtimaan ehtoopäiviensä kauneudesta.

Ruusan ainokainen, Kalevi, oli äitinsä suureksi harmiksi lopettanut koulunkäyntinsä keskikouluun ja lähtenyt opiskelemaan puutarha-alaa. Opistossa hän oli rakastunut Ailaan, mennyt tämän kanssa vihille ja muuttanut Virkkalaan, vaimonsa vanhempien omistamalle puutarhatilalle. Kaleville ja Ailalle oli syntynyt kaksi tytärtä: Katri, jota Katiksi kutsuttiin, oli saanut nimensä Ailan äidin mukaan ja neljää vuotta myöhemmin syntynyt Tiia eli Kristina oli Rosa Kristinan kaima. Aila oli kuollut, kun Tiia oli vasta kahdeksanvuotias, Kalevi oli hoitanut tilaa, kasvattanut ja kouluttanut tyttärensä, ollut heille sekä äiti että isä.

Kati, joka punertavine hiuksineen ja vihreine silmineen oli kuin äitinsä, oli valmistunut Taideteollisesta ja mennyt heti valmistuttuaan naimisiin Esan kanssa. Tiia oli käynyt sihteeripiston ja saanut toimen suuressa rakennusliikkeessä. Sen homman hän oli jättänyt kevein mielin muutama vuosi sitten, kun Ruusa oli vietellyt hänet putiikkiinsa oman työnsä jatkajaksi. He olivat muuttaneet yksityisliikkeen kommandiittiyhtiöksi, jonka toiminimeksi tuli Stinan Soppi Ky. Liikkeen pito oli vähitellen jäänyt täysin Tiian harteille ja huoleksi, sillä Ruusa halusi viettää eläkepäiviään ja tehdä kaikkea sitä, mikä liike-elämän kaaoksessa oli jäänyt tekemättä. Tosin hän auliisti toimi neuvovana taustavoimana ja sitä apua Tiia, nuori ja kokematon yrittäjä, toki oli tarvinnutkin.

Tiia oli aina ollut Ruusan lemmikki, joka ilmeisesti aiheutui siitä, että Tiia oli kuin Ruusa nuorena. Ruskeahiuksinen, harmaasilmäinen, vilkas ja omapäinen, mutta silti hyvin naisellinen. Ehkä juuri heidän luonteittensa samankaltaisuudesta johtui, että heillä oli ollut joitakin räiskähteleviä erimielisyyksiä,

mutta yleensä ne leimahdukset sammuivat yhtä nopeasti kuin olivat syttyneetkin.

Viitisen vuotta sitten Kalevi, tyttöjen isä, oli kuollut keuhkosityöpään. Kasvinsuojelumyrkkyjen vika, oli Ruusa syytellyt, ilman puutarhakouluun menoa Kalevi eläisi yhä, hän oli suruissaan pohtinut. Mutta Kalevi oli valmistautunut poismenoonsa arvokkaasti ja rauhallisesti, hän oli järjestänyt kaikki asiansa kuntoon, myynyt puutarhatilansa ja jakanut omaisuutensa tyttärilleen.

Tiia katseli mietteissään ulos ikkunasta, isän ajattelemisen toi häneen ikävän ja häntä itketti. Oikeastaan, hän ajatteli, oikeastaan oli hyvä, että isä ei elänyt tätä aikaa, sillä Katin avioliiton epäonnistuminen olisi surettanut häntä syvästi. Isä oli ollut sellainen myötäeläjä. Kantoi muittenkin murheet.

Tiia päätti muistelunsa ja otti puhelun Katille, mutta turhaan, sillä hänen soittoonsa ei vastattu.

Illalla myöhään soitti Katin ex-mies Esa ja kyseli Katia kiukkuisella äänellä. Kun Esa kuuli, että Tiia ei tiennyt Katin tämän hetkisestä olostakaan, hän lopetti äksysti puhelun kesken Tiian puheen.

Senkin paskaäijä! Tiia manasi ja huolestui tosissaan.

Missä Kati on? hän hätäili.

Uudet tuulet puhaltavat Ruusan elämässä, kun kaksi lastenlasta muuttaa asumaan hänen luokseen. Eivätkä lastenlapset ole enää mitään pikkutyttöjä, vaan aikuisia naisia! Katilla on takanaan rankka avioero, ja Tiia puolestaan on menestynyt yrittäjä. Miten kahden sukupolven yhteiselo alkaa sujua talossa, joka on nimetty Villiruusuksi? Osaako Ruusa neuvoa lastenlapsiaan elämän kiperissä kohdissa? Naiset ovat kokeneet kovia, mutta onneksi jokaisen elämään tulee yllättäen myös romanttista säpinää.

Anneli Salonen (1924–2013) oli suomalainen kirjailija, joka julkaisi erityisesti viihteellisiä rakkausromaneja. Salonen julkaisi esikoisteoksensa “Maariankukka” vanhemmalla iällä; kirjailija oli esikoisensa julkaisun aikaan 68-vuotias. Päätoimisen uransa Salonen teki tilitoimistoissa.